

[Hans Rasmussen.]

Herudover vil jeg gerne have lov til at anføre, at socialdemokraterne i udvalget med henvisning til den ordveksling, som fandt sted i tinget ved slutningen af anden behandling, og hvorunder ordføreren for det kommunistiske parti, det ærede medlem hr. Ingmar Wagner, forsøgte at konstruere et flertal i det høje ting for, at lærlingebegrænsningerne tidligst kunne bortfalde den 1. marts 1958, påny har betragtet dette problem.

Vi ønskede fra socialdemokratisk side at skabe hel klarhed over stillingen, og der kan nu efter den førte drøftelse i folketingsudvalget ikke være nogen som helst tvivl, idet alle de tre borgerlige partier, der er repræsenteret i udvalget, gjorde os opmærksom på, at der ikke ville blive nogen lærlingelovsrevision på nuværende tidspunkt, hvis der skulle ske den mindste ændring vedrørende ophævelsen af lærlingebegrænsningerne, da de tre borgerlige partier fastholdt, at alle kollektive lærlingebegrænsninger skulle være bortfaldet fra lovens ikrafttræden den 1. december i år.

Jeg kan altså med disse bemærkninger anbefale de stillede ændringsforslag og lovforslaget til vedtagelse.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at ændringsforslagene er færdigbehandlet under den debat om disse, som sluttede med en afstemning.

Ingmar Wagner: Den kommunistiske gruppe beklager, at den nye lærlingelov som helhed ikke bliver det fremskridt for arbejderungdommen, som vi havde ønsket og forventet. Vi erkender, at der findes fremskridt i lovforslaget, især når det drejer sig om at skabe mere ordnede forhold under den teoretiske uddannelse, altså i fagklasserne; men der er også direkte forringelser i forhold til den gældende lov. Jeg nævnte en række eksempler herpå under andenbehandlingen.

Den værste forringelse er efter vor opfattelse, at det nu tillades at holde lærlingene på aftenskolen indtil kl. 21. Som bekendt afsluttes aftenskolen i øjeblikket kl. 20, og det kan være galt nok. Ingen er i tvivl om, at den nuværende aftenskoleundervisning er upopulær, men under den nye lov vil det

blive endnu værre. For lærlingene er spørgsmålet om dagskolen sikkert den vigtigste side af denne lov, og det ville have været et naturligt fremskridt, om den teoretiske undervisning var blevet henlagt til den almindelige arbejdstid. Det sker imidlertid ikke. I bedste fald bliver dagskoleundervisningen gennemført i løbet af 8 år, og dette er oven i købet mere end tvivlsomt på grund af de rige dispensationsmuligheder, der findes i lovforslaget, og som næsten opfordrer arbejdsgiverne til yderligere at forhale dagskoleundervisningens indførelse. Den modstand, arbejdsgiverne indenfor en række fag gør mod dagskolen, er almindelig kendt, og de bliver også bakket godt op af deres repræsentanter her i tinget. Efter kommunisternes opfattelse burde dagskolen være gennemført langt hurtigere, senest i løbet af 1 år, hvad vort ændringsforslag også var udtryk for. I dette for ungdommen så vigtige spørgsmål talte vi desværre for døve ører her i folketinget.

En anden side af denne lovgivning, som vi vender os kraftigt imod, er, at den griber ind i de lovligt afsluttede faglige overenskomster. Der er efter vor opfattelse her tale om et direkte angreb på de faglige organisationer, et angreb, der utvivlsomt er inspireret af arbejdsgiverkredse. Vi kommunister vender os stærkt og bestemt imod et sådant indgreb; vi kan under ingen omstændigheder medvirke til en sådan politik, der er til skade for de faglige organisationers arbejdere.

Vi forstår stadigvæk ikke, at socialdemokraterne endnu en gang har ville medvirke til en sådan politik. Af de ord, der faldt under lovforslagets anden behandling, fremgik det jo tydeligt på trods af det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelser for lidt siden, at hvis socialdemokraterne havde stået fast på deres første og rigtige standpunkt, ville lovforslaget ikke have fået den udformning, det har i dag. Jeg skal undlade at citere af referatet af andenbehandlingen i folketingstidende, hvoraf det med al tydelighed fremgår, at hvis socialdemokraterne havde stået fast, så kunne dette indgreb overfor fagbevægelsen sikkert have været undgået. Det er klart, at de borgerlige partier efter den debat, vi havde, måske står lidt stærkere, end de ellers ville have gjort. Dette spørgsmål skulle have